

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 10.

Fylke: Nordland

Tilleggsspørsmål nr.

Herad: Lindsås

Emne: Lynregning

Bygdelag:

Oppskr. av: Jensens Tidmann.

Gard: Spjellund

(adresse): Lindsås

G.nr. 87. Br.nr. 1.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

Lynget var stort som titte og ikke brukt
 her. Men til Kring 1900 års talit var
 det alment å lynge. Ei god lynge mark
 var helden fyrr å vera eit godt tein
 ende til ein gard. Lynget var årviss
 far og kunne ganga ind i faring
 med gale og vil se det i nåtid.
 Her var ikke sauka meir lynget under
 siste verdenskrig med vanlig her var det
 seinste år.

Lynget var sauka sa snart ein hadde
 fengje "i titt" og held fram heile
 netten sa snart det var supert og
 eller opphalds her medvittende.

Me kallar dette "å lynge".

Lynget var meir slegge med gjæ,
 stöttene var det vanligste. Men der
 lynget var jevnt og fine briske
 inn og langgjæ. Sam vanligst briske
 sine vanligst gjæ til dette. Ein skar
 og lynget med vanlig sigd. Netten var
 briske når ein måtte skyve
 toppene av røstlyng. Slik lynget

var hefur fyrr átt bestu á sínu
kírnunni meir velgja ítt átt fjórasta
lyngun þá átt sínu.

Lynging var báttu kar- og kveidjolkarbid.
Var det gætt og dagar, var gjevum "keile
bívst" með þá "lyngskegum"

Det gær pálag þá fyrr sínu þá nýu
átt kar slá lyng þá same þettu.

Som regel var det lyngum þengja sam-
an same höy, lagd þá báredag og báren
keim þá meir same nýgu, kert og
báren keim í kjeper 3: sí slags korgur
same er þattla í og þek þá nýggum.

Kjeper.

Far átt lyngum ikkju skal þerra
þar meir þeg sínu þara í "skáru"
í lida og þakka þara gætt þar
meir.

Som regel var det þere kírnunni
same þatt lyng, same meir var det slátt
ítt so same slátt var nokkurlanda meir.
Det var lít þrickt á gjeva þessum lyng,
þere í þarkeipa kírnunni þara þá
same meir þara í þarkeipa.
Kírnunni þara lyngum vikkla meir í
kagvandi meir sínu "viska" 3: vandi.
Sínu þricka og sí þakka lyngum same
meir meir þara, same þara meir þara þara
meir sínu þara meir á skrá þá. Meir
det var meir skjildum.

Kar meir lyng det þara fyrr vikkunni
er vanskelig á segja, meir og þara átt
det ítt gjevum þá sínu þara þara þara
þara þara í sínu þara þara þara þara.

Sei halda lyng fyr á vora þungad með
 minn dre gaddi hár her, mér kom en gadd.
 Men. Kom dýri líkan lyngur kom ein
 ská nær sei gár þá beiti. Er den bái
 gras og lyng þá beidufete heid sei sag
 þá grasfeti sa lengji der en á gnaga
 nota, sidan tek sei þá lyngur. Þerrt
 lyngbeiti en heidur fyr ringt beiti
 bái fyr kú og hest. Men til den þerr=
 lænu spelsænu kom sei gá au, men
 skjálv fyr den en slíkt beiti skráti.

Nár myrkadla bláude (þriap=
 kartum) ien váren laddu ein meo
 ke þá at krála kúnu sleppa þá þá
 beiti, men sei stó eida ien ien
 Nofti og fekk ei gras vell og morgun.
 Men kring krossnes tider la ein sei
 heilt framme (títi). Nár asken var
 full-lánu var kú fullmylkt: i
 full mjólk. Hosten var slíkt ien þver
 dag líkum sánu. Fyr þá lagla
 á sidan jaga ein sánu ien, sjálv
 ien sánu var lág, sei var i jaga
 þá skapan og gjetara var með og lagg
 með fyrir þá þá beiti at sei, líkum
 sei og sapa sánu verk sa sei fekk
 gnaga þer og dæ. Men mi sam var
 með þá dette sam gjetara sa at skjálv
 jaledagur mátti sei þá skagan með
 sánu. At dette var klein þoring
 má vera gveit, men og hándu aðer gite
 þá þá av mar eller bestimar ien det.
 Sei sykti vil det var bra sam det var.

B. Á sau ka massu lí fyrir þer ien þerrt þerr.

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING